

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

IV. Arreptitiæ quatuor mutinæ liberantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

Christum precibus, idem trium horarum spatio ex eo contendit exorare, dum mœrore, & labore fracta faciem in manus inclinavit, & tantisper inter-quietura. Hic vero incredibili gaudio impleri, & vocem audire ter sibi hæc iussa repetentem. Narra ingenuæ filia quæcumque de matre mea tibi monstrata sunt; qua voce respirans, & minarum quas extimuerat edocta causam, simul eam fuisse Dei matrem quam viderat, imperata perfecit, & autoritate legitima, quod pro testimonio dixerat, estque hic à nobis recensitum firmari voluit; superadditis tamen quæ mater, nator, & rei spectatores iurati addidere.

Conciones habebat Arbosij in Comitatu Burgundiæ propè Dolam ex Ordine religiosissimo vir quidam. Hic à Doctore Gillabodo virtute ac literis noto, vocatus ad prandium, indignè accepit efferri ab eo Ignatij merita, & sanctimoniam, aususque infelix in sanctos ludere, Iesuitarum, inquit, Fundatoris eò summa pertingit potestas, vt sanet dolorem dentium non plus ultra. Quæ vox ab homine tam spectatæ professionis, & habitus, liuore sacrilego expressa, offendit grauitè conuiuas, & mœsto silentio excepta est, erat enim S. Ignatio addictissima illa domus. Accidit ea res die lunæ, mediæ quadragesimæ proximo, quam vt concionibus expleret qui cœperat, vindictam sceleris, Deus in gratiam populi distulit. Sed altero à Pasca die, ab eodem denuo inuitatus, temeritatis impiæ pœnam luit. Manu pateram tenens, vt biberet, improviso inhorrescit, vociferatur sibi dentes dissilire, & os prorsus ocludi, planèque post hæc confixis veluti maxillis, verbum nullum misit, sed mugitu, & fremitu desperabundi more adstantes exterruit; sub hæc enim miserè abripi, furere, conuelli, exagitari tam valida rabie, vix vt quinque, aut sex hominum manibus teneretur. Adhibentur, sed frustra medici, nam inductus à Deo morbus, at expugnabilis hominibus non erat. Inter hos angores triduum superstes, eloquenter populo reuerentiam beatis debitam suo supplicio suasit; ac finem denique viuendi fecit, nec pœnitudinis, aut alterius cuiusuis bonæ mentis indicium verbo vlllo dedit.

Ante hunc anno 1610. luerat idem scelus in Hispania, laicus alterius Ordinis. Hic prope Cordubam, cum in Societatis adiutorem incidisset, fœdis modis aggressus est, illum, Societatem, maximèque S. Ignatium ludere, haud pridem beatis adscriptum. Conuitorum, & farcalmi satur, vestes exuit, seque nudus in riuum moletrinx mittit. At ecce dum natat, in quo erat expeditissimus, videt iterum adiutorem nostrum, & O! inquit, tenerem hic Patrem vestrum Ignatium: ego illum potarem tam liberaliter, vt in posterum sitiret nunquam. Fuit hic eius & verborum, & vitæ horrendus finis: subito enim velut plumbeus in ima deprimitur, & aquis præfocatur.

Mutinenses quatuor nobiles, Ludouica Fontana; Francisca, & Anna Brancolinæ, ipsius ex matre Sorores; & Liuia, Alberti Fontanæ filia comperæ sunt ab dæmone possideri anno 1598. Harum Ludouica Paulo Gui-

II.

*Miraculo-
rum S. Ignatij
derisor, morte id luit
Arbosij in
comitatu
Burgundiæ.*

III.

*Simile præce-
denti prope
Cordubam.*

IV.

*Arreptitia
quatuor mu-
tina liberan-
tur.*

doneo nupserat, Anna eatenus nemini. Francisca, & Liuia inter Vrsulinas, erant Virgines coronatae. Tam Christianae domus virtuti egregiae, magnisque in publicum exemplis, inuidisse se daemones fassi sunt, ac tentasse num posset ex iis aliquid extorqueri, quod earum professionem dedeceret. At Deus munito illarum pudore, vexanda daemone eo consilio corpora permisit, ut tolerantiam decoraret, celebraretque S. Ignatii nomen, potenti earum liberatione. Vexationis praeludia fuere, pertinaces morbi & ignoti, qui medicorum consultationes, & sumptus ingentes in cassum exhausserunt; de morbo in morbum iactabantur, plane oppositum, nec villo sui prauius prognostico, nec vllam praeteriti vestigium retinente: hodie sanae, & alacres; cras in extremis, & pene mortuae: inde vigore repentino, quasi e tumultu rediuiuae, statimque recidiuae, nouis semper, & inusitatis accessionibus urgebantur. Quae illineretur consecratum oleum vel aqua, illinc euanescebat malum; sed mutata cum loco natura alibi nascebatur. Ad has corporis tam duras, & tristes molestias accedebant in animo incentiua turpitudinum, & acres stimuli, quibus honestissimae feminae quoslibet corporis cruciatus ferebant tolerabilius; cum autem intactae ab omni labecula caelitus seruarentur; quod vnum poterant daemones, earum linguas in verba lasciuia, & turpia fingebant. Orare, quod olim tam gratum & procliuue, tunc supplicium erat. Multo grauius sacro interesset. Id cum inciperet animo linquebantur, erantque alio deportandae, ut resumerent spiritum, obmutescabant apud confessarium, & exertu linguarum deformi eidem illudebant. Sed quod erat maxime timendum, tanta sui necandi rabie furebant, ut se interdum clam solae segregarent in penetralia domus conclauia, illic parieti caput alliderent, terram toto corporis pondere ferirent, atque in se tamdiu sauirent ictibus, dum eorum strepitu acciti familiares succurrissent. Ac Ludouicam semel repentina insania in summas aedes abripuit ut se praecipitio perderet; quod suspicatus maritus, eamque consecutus, tempori adfuit. Sed qui eam in exitium agebat hostis, solo tunc tanta vi allisit, ut pro mortua iaceret. His malis, quae possunt feminas praesertim Virgines, quales in his tres erant, variis ex causis inuadere, curari tamen consuetis Ecclesiae remediis placuit. Aduocatur Benedictus Merla ex S. Dominici Ordine, & Hieronymus Fontanus e Societate. Ille in depellendis maleficiis versatus; hic trium sororum germanus, patruus iunioris. Nihil omittunt, ut possint argumento aliquo minime dubio, de possessione maligni spiritus affirmare. Verum, ut erant aliquando exorcismis de more occupati, Hieronymus Bondinarius e Societate, confitentes audire solitus, ingreditur, & clam nulla earum aduertente, imaginem S. Ignatii parieti affigit. Hic vero denique maligni spiritus coacti prodire: furere, exagitare miseris diris modis, & quaerere ex Bondinatio cur eius iconem illuc intulisset quem solum extimescerent, in eum deinde probrosa conuitia iactare, post ad resistendum inuicem proritate, quod nefas esset vni claudo, depili, semicaco cedere innumerabiles, ita Ignatii crus laesum, exesos lacrymis oculos,

oculos, & caluitiem notabant: cessit tamen sua cum turma ex ducibus vnus, nec valens vel primum imaginis conspectum sustinere, stationem inquam deseruit, puella semianimi concidente, quæ breui restituta, confirmatam se ab Ignatio præsentem, & aspectabili, narravit, & iussam sperare integram liberationem. Educti semel è latebris spiritus tortuosi, euidentius deinceps se prodere; latinè, arabicè, quod feminæ nunquam didicerant, & linguis aliis expedite loqui; referre quæ procul gerebantur velut præsentia; ventura diuinare, immotis genibus de genibus progredi, loca designare quibus reliquiæ conderentur quas nec inferri viderant, nec efferi. Tantæ igitur tanque iam manifestæ calamitati, par remedium quaritur, ad B. Virginem Rhegium perducuntur; ad S. Agatham Sorbarum; ad S. Geminiani sepulchrum, loca dæmonum expulsionibus nobilitata, ex quibus, Deo ita visum, absque leuamine rediere. Quod ergo vno Ignatij nomine viderentur rebelles spiritus vehementissimè percelli; maluissetque vna eorum turma profugere quam ad eius conspectum imaginis durare, persuasæ sunt fiduciam omnem ex Ignatij ope suspendere, seque illius intercessionem prorsus committere; quare voto spondent. Si liberarentur anniuersarium S. Ignatij diem festo cultu, vigiliam celebraturos ieiunio. Pietatis huius fiduciam auxere sancti reliquiæ Roma recens allatæ, importatæque in earum domum, tanto tumultu, mugitu, ululatu, tanta dæmonum in eos execratione qui eas misissent, atque attulissent, vt faterentur tandem illuc cum venisse, à quo essent inde profligandi. Hoc autem verè futurum fuisse dies idem ostendit; vnus enim ex primis ducibus, audacior cæteris, & insolentior, cum miras egisset tragedias, negans Ignatium & eius similes se pili facere, seque illius causa moturam pedem; repente vñ mihi inquit, vñ misero! falsò ista iactaui, vibrant ossa illa flammam, qua vror, & crucior, ferendo non sum, S. Ignatius me pellit: quod tertio cum repetisset; subiunxit, breui alia eiusdem spectatum iri miracula, compellendosque ipsos dæmones ad vrgendum clamoribus coram Pontifice, vt adlegeretur inter sanctos. Quibus dictis abscessit. Secutus hunc è primoribus alius, post multa fœdè, ac impiè aduersus Ignatium iactata, & probri damnatam fugientium comitum vilem ignauiam, iurabat se non abiturum at hic etiam hæc dicens abire cogitur, sed flexis ad spinam è Christi corona, quæ ibidem venerationi prostabat genibus. Hæc me, inquit, hæc spina, non Ignatius fugat, hoc ego contestor, nihil hic Ignatio defero, quæ dum verbosius ostentaret, manebat nihilominus, dum stridore ingenti flexis, vt erat genibus, ad S. Ignatij effigiem adrepens, coramque prostratus. Fateor coactus fateor, Ignatij, ait, me fugant merita, post quæ dicta se proripit, alique complures, contestati se histrionicè hic vnus, ille sancti alterius gratia exire; demum coram S. Ignatij icone terram lambere adacti, asserabant se ab Ignatio ad inferos retrudi. Fuit in iis qui suam Luciferi imbecillitatem, & inertiam exprobraret, quod non valuisset possessionem tueri, quam eius fiducia iniuissent. Sic suis paulatim cum manipulis exhibant

exibant prima quæque dæmonum capita. Verum haud paulo plus valuit ad eos euertendos, & eiiciendos, præsertim qui magno numero, nidulabantur in lingua vnius, vita S. Ignatij, feminis tradita ad legendum: vt enim coepta est ab vna legi, tunc primum spiritus linguæ latebras iam exosus abiturum se potius affirmavit, quam vt librum scelestum perlegeret. Fugitque reipsa cum aliis, aduersus Deum exostulantibus quod sibi gloriam abstulisset quam claudo presbytero dabat. Ita variis tandem successibus quos foret longius scribere, ab infestatione maligni hostis erepta, primum Francisca, tum Anna, inde Ludouica, Postremo Liuia, redditæ sunt pristinae sanitati, quieti, piisque studiis, cum magno etiam fœnore liberalitatis obseruatam constanter Deo fidem inter tam duros, tamque ancipites insultus: maximè vero Ludouica, precandi donum singulare adepta, & familiaritatis cum Deo summa, auelli ab eo nec inente poterat, nec de aliis sermones miscere. Asperitati autem sic erat dedita, vt esset ab confessario inhibenda ne ultra quam vires sinerent seipsam afflicterent. Hoc vitæ genere quinquennium explebat, cum pridie S. Ignatij obiit, ac (si qua dæmoni aliquando fides) ab S. Ignatio in sedes beatorum tanquam filia inducta est. Certo quidem Dariae filia, mane die quodam spectabilis adstitit, candida in veste, ac soli similis, eamque adhortata ad professionem perfectæ virtutis quam sibi legisset strenuè defendendam, ad hoc eam prolixè rebus admirandis de beatorum gaudio narratis animauit. Anni fluxerant duo ex quo erant ab dæmonibus immunes, cum denuo Liuia repente ab iis abrepta est. Primum sui fecere indicium insanis vocibus, ne tunc quidem sibi per Ignatium licere in pace agere, primos sibi contemptus, & ludibria integrati; ad hæc vultum puellæ, & capillitium lacerant, & linguis variis desperabundè multa deblaterant, sed hæc domi dumtaxat, velle siquidem aiebat S. Ignatium, vt sacrorum vsu, & diuinorum auditu placidè in templo frueretur. Imò, & domi præfens subsidium aderat, cognata prope adhuc infans, quæ aduersus furentem ducto crucis signo, quietem Ignatij nomine imperabat, statimque obtinebat, veste quin etiam prehensam circumducebat quo lubitum foret; quod ridens ex dæmonibus alter, elephantem iocabatur à formica trahi. At negate superbus se infanti parere, sed eius custodi genio, quem destinaret ad hoc Ignatius, & qui abigebantur exorcismis, vociferabanturi magno Ignatij custode Archangelo se fugara. Puella vero sibi crebro adstare virum sanctum vidit, specie graui, & maiestatem præferente, qui flagello terreret dæmones, cuius iustitiam ictibus impares abibant. Atque hoc modo hæc item conualuit.

V.
Cretensis
pueri vulnus
repente sanatum.

Hieronymus patre Onophrio Estraschio Gandiæ natus, latum vulnus supra cilium ad tempus alterum accepit, vulnere accessit totius oris tumor, & febris vehemens. Suspiciatus chirurgus ex puris copia quam exsiccare non poterat, latere aliquid in capite, consensione, vt sæpe fit, vulneris eiusdem læsio, cogitabat de terebranda caluaria vt fistulosum saniei fluxum, illo